

YUKIO 4

DRAKENPEST

Petra van Engelenburcht

Schrijver: Petra van Engelenburcht

Coverontwerp: Freep!k

ISBN: 97894037030395850

© Petra van Engelenburcht

HOOFDSTUK 1. DRAKENPEST.

Een kiertje maanlicht schijnt tussen donkere wolken door, waardoor een prachtig kasteel zich hult in duistere schaduwen. Drakenburcht, eens de meest prestigieuze school, werpt met moeite de smet van een paar zeer bedenkelijke zaken af.

Eerst failliet door een goklustig schoolhoofd, daarna als Trollentoilet te zijn gebruikt en dan ook nog het speelplein van een jong onverantwoord schoolhoofd die de meest gevaarlijke kunstjes op zijn wichelbord uitvoert.

Welke leerling wil daar nou nog heen?

Gelukkig nog genoeg om de school draaiende te houden. Dat komt natuurlijk door de roem van de beroemde school en het feit dat de leermeesters terug zijn gekomen.

Oké, we hebben dus een school, leerlingen, leraren en, en?

Nou eigenlijk nog een boel meer waar geen enkele school blij mee zou zijn. Namelijk leerlingen die op staande voet van elke normale school geschopt zullen worden. De meeste van deze leerlingen hebben behoorlijk levensbedreigende tover hikhokjes, maar sommigen zijn al van zichzelf behoorlijk gevaarlijk.

Zou jij het leuk vinden om in een klas te zitten met een jongen met behoorlijk griezelige Trollentrekjes. Een aardmannen meisje die je heus wel rauw lust, een vampier die je mooie ringen aanbiedt voor een slokje bloed en dan heb ik het nog niet eens over de toverbeesten die ook nog wel graag tovertrucjes met je uit willen halen. Voor nu zijn we nog veilig, want de school is in diepe rust. Iedereen slaapt, maar deze rust duurt helaas niet lang.

Kylian Brannoc Macross. Schoolhoofd van Drakenburcht tegen wil en dank, wordt wakker en merkt dat zijn bed raar doet. Het bibbert en beeft op de poten en hij mompelt. ‘Wat is dit nou? Is er een aardbeving? Wordt dit veroorzaakt door de Aardmannenprinses of is het door Silvia, de dochter van de muizenkoning die niet ingedeeld wil worden?’

Ineens draait hij zijn hoofd om en moet overgeven!

Wanhopig strekt Kylian een hand uit en roept; ‘Amadeus? Amadeus, help?’

Maar zijn vriend is er niet. Hij is niet meer in de vertrouwde kamer van de IBIS, de school waar hij zeven lange jaren met zijn beste vriend heeft samen gewoond terwijl ze de lessen op de magische school volgden.

Nu pas merkt het jonge schoolhoofd dat niet het bed bibbert en beeft, maar hijzelf! Verbaasd drukt Kylian een hand op zijn borst en voelt dat zijn hele lichaam bibbert. ‘Is dit misschien weer een of andere vervloeking, maar ik heb toch geen een pakje of brief geopend?’

Kylian merkt dat hij erge dorst heeft en probeert overeind te komen, hij kan niet? Zijn armen voelen zo zwak alsof er geen bot inzigt, maar rubber. Wat is er toch allemaal aan de hand? Alles was toch prima?

De leraren zijn naar Drakenburcht terug gekomen. De school is eindelijk begonnen en alle leerlingen werden ingedeeld.

Allen Oedra, de aardmannenprinses niet. Haar vader, de Aardmannenkoning Roelantus werd daar zo woedend om, dat hij een draak op hen afstuurde. Fikkie heeft toen Kylian opgegeten, maar het schoolhoofd werd gelukkig ook weer uitgekotst nadat de draak aangevallen werd door Rudolfo, het toverbeest van Yukio, een van zijn leerlingen.

(Deze draak, of eigenlijk diens braaksel, heeft iets vreselijks gedaan. Hij heeft drakenpest naar de school gebracht. Iedereen die met het braaksel in contact is gekomen, werd besmet en Kylian, het jonge schoolhoofd. Al zo aangetast door de vervloeking die de moeder van Nalanya van IJsbergen op hem heeft gelegd, is het ergste ziek. Hij is stervende!)

Kylian probeert op te staan, maar kan het niet. ‘Wat moet ik nou doen,’ stamelt hij? ‘Ik ben te ziek.’ Kylian beweegt zijn hand in de lucht, maar kan zijn vingers niet eens meer zien. Hij is onzichtbaar geworden. De weg-is-weg vloek heeft nog meer toegeslagen, daarnaast openbaart de drakenpest zich met vreselijke koorts.

‘Help? Amadeus, help?’ Kylian roept weer, maar weet dat zijn vriend hem niet kan redden. Amadeus is hier niet meer en hij weet niet eens waar of wat zijn arme lieveling allemaal overkomt, nu hij ontvoert is door loverboys.

Wanhopig bedekt hij zijn gezicht en begint te huilen. ‘Ik ga dood.’ Kylian weet dat heel zeker. ‘Ik ga dood en zal Amadeus nooit meer zien.

‘Baasie?’ Naast hem klinkt een bezorgd stemmetje, ‘is baasie niet lekker? Waar is baasie dan?’ De huisgnoom tast door het niets, waar de hand van Kylian zou moeten zijn.

Op het kussen ligt alleen zijn haar. Er is alleen een stukje van zijn gezicht te zien omdat daar rood bloed vloeit. Ook bij de dekens en op de vloer druppelt een rode plek. Het schoolhoofd verliest al zijn vloeistoffen!

‘Volya?’ Kylian probeert de oude huisgnoom te zien, maar zijn ogen zijn zo wazig en hij bibbert aan eens tuk door van de koorts. ‘Volya, ik ben ziek’, klappertand hij. ‘Erg ziek. Ik moet hulp hebben. Haal hulp, wil je?’

‘Ik zal hulp halen,’ knikt de oude gnoom en rent weg zo snel zijn groene blote voeten dat maar kunnen.

Ondertussen heeft Nalanya van IJsbergen een heerlijke droom. De knappe heks die zo graag schoolhoofd wil worden, dat ze het niet eens heel erg vindt dat hij tot de dood vervloekt is, droomt dat ze op een schip vaart op een bed vol met roze rozen. Om haar heen zitten knappe Griekse jongemannen in witte toga’s en ze maken romantische muziek.

Een van hun speelt viool. Zo prachtig viool. Hij komt steeds dichterbij. Nalanya glimlacht in haar droom, zodra de jongeman ophoudt met viool spelen en bij haar komt zitten. Gaan ze kussen? De jongeman buigt naar haar toe en tuit zijn lippen, maar ineens krijgt hij blauw haar? Ineens is het dat jonge schoolhoofd, de saletjonker! Ze schrikt zich rot wanneer hij naar haar toe buigt en haar een kus geeft! Ze heeft een hekel aan die snoeshaan met zijn blauwe haren! Waarom kust hij haar?

De droom veranderd.

Het schoolhoofd ligt op grond, hij heeft overal vreselijke wonden en er loopt bloed uit zijn neus!

‘Jij bent nu het schoolhoofd, dame van Ijsbergen,’ zegt hij moeizaam. ‘De school zal beter gaan met, met jou...’ Zomaar zakt zijn hoofd opzij en vallen zijn ogen dicht.

‘Wakker worden! Wakker worden, madame!’ Nalanya schrikt wakker, omdat iemand naast haar op bed op en neer springt en aan haar mouw trekt. ‘Wakker worden, ‘hij is ziek!’

‘Wat is er? Liebela? Wat gebeurt er?’ Nalanya gaat verbijstert overeind zitten. Het is haar persoonlijke huisgnoom die zenuwachtig op het bed op en neer springt. Bij het voeteneind verdringen zich nog veel meer gnomen?

‘Mijn baasie, madame.’ Op de grond klinkt een ernstige stem. Daar staat Volya, de oude huisgnoom van Kylian?

‘Hij is heel erg ziek. Baasie bibbert en er komt bloed uit zijn neus.’ De oude huisgnoom in zijn parsee jasje valt op tussen haar gnomen vrouwtjes in hun rode jurken. ‘Zoveel bloed! Het stroomt al op de grond!’

‘Bloed uit zijn neus?’ Nalanya klautert meteen uit bed, zover dat kan, met alle gnomen op de dekens. ‘Ga eens aan de kant,’ gebaart ze driftig, terwijl ze haar ochtendjas aan wil trekken, verdringen zich gnomen om die te helpen.

‘Hellep! Hellep!’ Van tussen de gnomen komt een andere aanrennen. Het is een mollig gnoompje in groen jasje. ‘Vrouwtje is ziek,’ jammert ze uit. ‘Vrouwtje bibbert en zegt dat ze erge koorts en pijn in haar keel heeft. Vrouwtje moet genezer hebben.’ Dit is de persoonlijke huisgnoom van Edwynna, dat is ook al een lerares van Drakenburcht.

Nalanya heeft nog maar een paar passen gedaan naar haar kristallen bol, ze wil de tovenaars Tamaquel erbij halen om met hem te bespreken wat te doen. Zomaar komt er alweer een gnoom bij. Deze heeft een bruin jasje aan en roept wanhopig. ‘Pot vol blommen, baas erg ziek. Baas heeft glas port genomen, maar helpt niet. Baas erg, erg ziek. Hij heeft heel erg overgegeven en alles is bloed!’ Dat is de gnoom van Theodoor Voldrack!

‘Duizend grote drakenpoten,’ Nalanya grijpt even naar haar hoofd en weet niet wat te doen. Dan gaat de deur open. Tamaquel, in een goudgele kamerjas, met zijn rode tulband op, loopt haastig haar slaapkamer in. ‘Bij de grote Oehoe, jij bent gelukkig niet ziek,’ knikt hij haar toe.

Nalanya houdt snel de kraag van haar ochtendjas dicht. Zomaar een man in haar slaapkamer. Net zo knap als de Griekse jongemannen in haar droom, ze moet er van blozen en snel loopt ze naar hem toe. ‘Wie zijn er allemaal ziek?’ De magiër kijkt de slaapkamer rond waar een stel kleine groene gnomen angstig naar hen opkijken. ‘De gnomen van Euralia kwamen me wakker maken. Ze heeft vreselijke zware koorts. Ik heb haar een tonic van eenhoren essence gegeven en dat lijkt te helpen. Helaas is de tonic op, heb jij nog in je medicijnkastje?’ Nalanya schudt van nee. Ze heeft in haar medicijnkastje niets meer dan middeltjes tegen hoofdpijn of vrouwenkwaaltjes.

Tamaquel strijkt over zijn baard. ‘Voor zover ik weet, zijn het schoolhoofd, Edwyna, Theodoor en Hector Zevensprong ziek. Ik heb ze naar de ziekenzaal gebracht. Daar is de ruimte om hun af te zonderen, hoe is het met de kinderen?’ Nalanya haalt haar schouders op, ‘de mombier is bij hen,’ zegt ze geruststellend, ‘Ik weet nog niet wat voor ziekte dit is,’ Tamaquel kijkt haar ernstig aan, maar ik vrees het ergste.’ De magiër huivert, dat ziet madame van IJsbergen heel goed.

‘Zorg ervoor dat alle kinderen en hun toverbeesten in hun slaapzalen blijven en dat er voorlopig niemand van ons bij hen kan komen. Verzamel alle gnomen in de eetzaal. Zij zijn gelukkig hier niet gevoelig voor en kunnen ons helpen met de verzorging. Ik ga verder met zoeken naar Eenhoren essence.’

‘Waar gevoelig voor?’ Nalanya loopt naar de stoel waar haar jurk over hangt, maar wacht met omkleden als Tamaquel naar haar omkijkt.

‘Ik vrees dat het Drakenpest is,’ knikt hij haar grimmig toe.

Nalanya bedekt vol afgrijzen haar wangen. ‘Drakenpest? Hier op de school? Drakenpest is de meest dodelijke ziekte die er maar kan bestaan!’

‘Ik zal mijn best doen om iedereen te genezen,’ knikt de magiër haar toe.

‘Blijf jij maar bij de zieken weg en zorg er voor dat de kinderen niet besmet worden.’ Opgewonden draait Tamaquel zich om. Hij beent weg en roept.

‘Volgens mij zag ik laatst wat essence in het school keukenkastje staan.

Hopelijk helpt dat, al ziet ons saletjonkertje er vreselijk uit. Hij is niet alleen al zijn kleur verloren. Alles wat vloeibaar is sijpelt weg!’

‘Weg-is-weg,’ fluistert Nalanya verschrikt. Ze bedekt haar mond met haar vingertoppen en kijkt Tamaquel verschrikt na. ‘Wat heeft moeder toch gedaan?’

Snel kleedt ze zich aan en tovert haar wickelbord tevoorschijn. Zodra ze haar slaapkamer uit zweeft, spat een waterballon midden in haar gezicht! Nalanya ontwijkt de volgende maar net.

Robbie laat zijn kameraden ophouden met gooien, omdat madame van IJsbergen vastberaden het water van haar gezicht veegt en razendsnel op haar wickelbord weg zweeft.

‘Wacht maar, deze komt op haar billen,’ tilt een kwajongen zijn hand op.

‘Nee, Gimp.’ Robbie houdt hem tegen. ‘Volgens mij heeft ze haar les wel geleerd. We moeten haar nu maar beter even niet storen. Ze gaat nu eindelijk eens iemand helpen.’

‘Maar wat als ze weer zo naar gaat doen?’ De baldadige vrouwelijke geest heeft haar armen vol waterballonnen.

‘Dan mag je ze allemaal gooien, Jikkemien,’ grijnst Robbie tevreden.

Kylian knippert met zijn ogen en ziet andere ogen terugkijken. Maar wie is dit dan? Van top tot teen in een lang wit gewaad. Met grote gele handschoenen aan en een kap op met een raampje van slakkenslijm, knikt Tamaquel Soufian hem toe. Het schoolhoofd in zijn roze pyjama heeft alweer ogen en door zijn witte lange haren is zijn hoofd te herkennen.

‘Het gaat al wat beter met je,’ knikt de magiër hem toe. ‘Je hebt het laatste klikje Eenhoren essence gekregen. Bij de anderen slaat het helaas niet zo goed aan. Jij bent natuurlijk veel jonger, dat scheelt.’

Kylian kijkt rond. Hij ligt niet meer in zijn hemelbed, maar in een kleine zaal op een gewoon bed.

Naast hem ligt Theodoor, de tovenaer ziet asgrauw en er zitten zwarte schubben op zijn voorhoofd?

‘Heb ik, heb ik dat ook?’ Kylian kijkt de magiër vragend aan. Zijn hand is zo zwak, maar hij voelt toch aan zijn voorhoofd. ‘Gelukkig geen schubben,’ mompelt hij en opgelucht vallen zijn ogen dicht.

‘Kylian? Kylian?’ Tamaquel schudt zachtjes aan het hoofdkussen, want hij durft het schoolhoofd niet eens aan te raken. Een oog gaat zwakjes open. Er is alleen een groene pupil te zien, verder is dat oog doorzichtig.

Tamaquel Ravenhart schudt bezorgd zijn hoofd. Hun jonge schoolhoofd heeft een heel ander verschijnsel van de Drakenpest. Kylian had zulk fleurig blauw haar. Nu is dat wit als sneeuw en ook nog zo doorzichtig als glas, nee, als een geest. Zoiets als dit heeft hij nog nooit gezien bij Drakenpest, dan krijg je immers draakverschijnselen. Tamaquel kijkt opzij naar Edwyna Boeck, ook bij haar zitten er al groene schubben en een van haar handen begint al in een klauw te veranderen.

‘Drakenpest.’ Tamaquel kijkt bezorgd rond. ‘Dat kan ik niet helen.’

Achter hem klinkt een vastberaden stem. ‘Verzorg jij maar Auralia Simulfa en Edwyna, beste Monique. Dan doe ik de heren wel.’ Marie Plakjeswater, de verpleegster voor zieke kinderen, zet een schaal met water neer en buigt over Hector Zevensprong en begint zijn gezicht af te deppen met een lauwwarme doek.

‘Nee, niet doen,’ roept Tamaquel haar verschrikt toe. ‘Drakenpest is besmettelijk!’

‘Ik weet het,’ knikt de verpleegster hem toe, ‘maar iemand moet de stakkerds toch verzorgen?’

‘Dat kunnen de huisgnomen toch doen,’ want vlakbij hun staan er een stuk of twintig bezorgd toe te kijken. Tamaquel schudt zijn hoofd, want de verpleegsters beginnen de zieken kippensoep te voeren.

‘Ga nu maar,’ knikt Marie Plakjeswater hem toe. ‘Als verpleegster neem je nu eenmaal alle risico’s. Ga nu maar een tegenmiddel zoeken, de patiënten zijn bij ons in veilige handen.’

‘Kijk maar in mijn giftenkast,’ roept Hector hem zwakjes toe. ‘Volgens mij heb ik nog wel wat zeehondenlever, dat zou moeten helpen.’

‘Welnee, iedereen weet toch dat er adelaarshart en drakenbloed in het tegengif gaat?’ Theodoor wenkt Tamaquel met een hand met lange scherpe rode drakennagels.

‘Kijk maar in de schoolbibliotheek,’ geeft Edwyna Boeck ook advies met haar mond vol enorme drakentanden. ‘Daar staat een boek over hoe drakenpest te bestrijden.’

‘Één boek?’ Hector lacht cynisch. ‘We hebben er drie kasten mee vol in de bibliotheek!’

De zieke leraren beginnen te kibbelen over hoe ze behandeld moeten worden.

‘Ik moet opstaan.’ Kylian, het doorzichtige schoolhoofd krabbelt moeizaam overeind. ‘Ik moet een school leiden,’ maar hij valt alweer neer, te zwak om op te staan.

Maria Plakjeswater dekt hem vriendelijk toe. ‘De school leidt zichzelf wel,’ knikt ze hem toe. ‘Madame van Ijsbergen is er ook nog.’

Kylian kijkt opzij, naar de anders zo vriendelijke Edwyna. Ze heeft al een kant van haar gezicht vol groene schubben en likt haar lippen met een scherpe rode tong! De anders zo vreedzame lerares, gluurt naar Monique Pleister met ogen waarin al een dwarse gele pupil zit. Ze heeft zo te zien wel zin in een hapje verpleegster!

‘Ik denk dat het tijd wordt ze maar eens vast te binden,’ gebaart Maria Plakjeswater. Stevig touw wikkelt zich om de zieken, want Theodoor Voldrack, vol zwarte schubben, grauw naar haar en zijn ogen hebben ook al dwarse gele pupillen!

‘Bloed!’ Hector Voldrack, gromt hongerig. ‘Ik wil bloed!’

De tovenaars is normaal al imponerend met zijn goudgele manen en stoere gezicht, nu is zijn gezicht vol goudgele schubben en hij heeft enorme grote en vlijmscherpe tanden. Woest grommend rukt de tovenaars aan de touwen om hem heen.

Tamaquel deinst vol afgrijzen achteruit en merkt dan dat het achter hem ijskoud is. Hij staat midden in een geest? Snel springt hij naar voren.

‘Neem me niet kwalijk, beste jongeman, maar we moeten nodig eens praten,’ klinkt er een deftige stem.

Tamaquel draait zich verbaasd om, de magiër is al 30 en al tijden geen jongeman meer genoemd. Vlak voor hem zweeft een doorzichtige geest van een schoolhoofd in lang grijs gewaad, met grote punthoed op. ‘Hubertus Plo van IJlst,’ knikt hij hem toe.

Tamaquel buigt verrast, ‘een enorme eer u te mogen ontmoeten.’ De magiër wijkt snel achteruit van de zieken en trekt zijn beschermend gewaad uit. De hoogleraar van Drakenburcht, uit de 12^e eeuw, knikt minzaam terug. ‘Zou ik ook zeggen,’ trots steekt hij zijn borst vooruit en pakt zijn kraag beet. ‘Zoals je wel weet,’ gebaart hij naar een van de verschillende schilderijen op de muur, een ervan is van hem zelf. ‘Ben ik anno 1200 overleden dankzij de Drakenpest. Ik heb deze vreselijke ziekte dus van dichtbij mogen observeren.’ Hubertus van IJlst slaat de handen op de rug en begint heen en weer te zweven, zijn stem klinkt hoogdravend en Tamaquel Soufian durft hem niet in de rede te vallen, maar heeft eigenlijk grote haast, want Theodoor Voldrack heeft zijn touwen losgebroken en wil Monique aanvallen!

Maria Plakjeswater schudt vermanend haar hoofd en roept, ‘foei heer Voldrack.’ De hoofdzuster tovert hem weer terug op bed en verandert alle touwen in ijzeren ketens.

Ernstig wordt Tamaquel opgenomen door de geest. ‘Hm,’ strijkt Hubertus over zijn baard. ‘Nog geen verschijnselen, zo te zien, maar die zullen zich spoedig openbaren, want Drakenpest is zeer besmettelijk. Ondanks dat mijn krachten snel afnamen, viel het mij al op dat Drakenpest zich bij verschillende individuen verschillend openbaren. Zij die de grootste besmetting opliepen, overleden binnen zeer korte tijd.

‘Dank voor uw wijsheid,’ haast Tamaquel te buigen, wanneer de oude geest hem opnieuw onderzoekend opneemt. ‘Zoals je wel weet,’ de hoogleraar begint een beschrijving van de drakenpest voor te dragen. Dit weet de magiër al en hij begint ongeduldig te worden. Hubertus van IJlst pakt opnieuw de kraag van zijn lange gewaad beet en zweeft heen en weer.

‘Drakenshubben is nog maar een van de eerste verschijnselen, zodra de schubben afvallen, wordt de huid teer als een eierschaal. Een tweede stadium is het krijgen van horentjes. Het derde stadium is hoogst gevaarlijk.’

‘Ja?’ De magiër wacht af, terwijl de oude geest heen en weer zweeft en blijkbaar eventjes wacht voor het effect.

‘Tijdens het derde stadium zullen zich drakenverschijnselen voordoen zoals klauwen, vleugels en vooral stekels. De horentjes zullen buitensporige vormen aannemen en de lijder zal een buitengewone interesse gaan vertonen voor rauw vlees. Het is menig keer overkomen dat de verzorger of verzorgster werd opgegeten. Vandaar dat men lijders aan derde stadium vaak ergens opsluit waar ze in alle rust kunnen sterven.’

Tamaquel frons, want dit levert nog steeds geen tegengif op en hij aarzelt of hij niet eens bij iemand anders raad zal gaan zoeken.

Hubertus zweeft naar Kylian toe. ‘Dit verschijnsel ken ik niet. Zo doorzichtig en breekbaar, dit lijkt me beslist levensgevaarlijk. Ik raad je dus aan hem in geen geval aan te raken.’

Tamaquel krabt zijn pols als hij daar wat jeuk heeft en voelt snel naar zijn voorhoofd, gelukkig. Hij heeft nog geen schubben.

‘Zeldzaam deze stadia,’ de hoogleraar gebaart wijds, alsof hij studenten toespreekt en neemt Kylian onderzoekend op.

‘Ik zal het Visia Glassus noemen. Het lijkt mij zeer interessant om enig voedsel of vloeistof toe te dienen en daarna getuige te zijn van vertering of uitscheiding.’ Huberthus van IJlst knikt de magiër goedwillend toe, maar Tamaquel heeft er absoluut geen behoefte aan om te zien hoe bij de ernstige zieke zijn eten verteert wordt.

‘Zoals men kan zien bij deze dame,’ Huberthus van IJlst buigt over Auralia Similfa heen. ‘Is het stadium van de eerste ontwikkeling van haar besmetting nog in volle gang.’

Auralia zit rechtop en houdt de dekens hoog over haar kin, want onder de deken groeien er beslist minder aantrekkelijke dingen als stekels en vlijmscherpe klauwen! Dat past niet bij een dame!

‘Al is ze bij bewustzijn, ik kan u verzekeren,’ knikt de doorzichtige hoogleraar.

‘Dat ze vrij spoedig tot een tweede stadium over zal gaan, zodra de horentjes verschijnen, zal ook haar bewustzijn snel minderen.’

‘Alsjeblieft zeg,’ een deftige vrouwenstem laat Tamaquel verschrikt omdraaien.

‘Begin je weer met je ellelange betogen, Hubertje? Die aardige magiër heeft geen behoefte aan jouw theorieën, maar aan raad en medicijnen. Waarom moeten ze altijd dagenlang op jouw eindconclusie wachten? Dat heeft iedereen met andere dodelijke uitbraken het leven gekost.’

De geest van een heks in lang gewaad met sleep zweeft op Tamaquel af.

‘Wanneer hij eindelijk uitgepraat is, is iedereen al dood,’ verzucht ze. De geest maakt een geïrriteerd gebaar naar Hubertus en gaat naast Tamaquel staan. ‘Hop, hop, hop,’ wenkt ze Hubertus weg. ‘Zo is het wel genoeg geweest, Hubertje, dank je wel. Laten we nu eens spijkers met koppen slaan. Helaas heeft onze zeer gewaardeerde van IJlst gelijk in het stellen van de eindstadia. Zover ik het kan zien, zal deze aardige jongeman nog voor het vallen van de avond overlijden.’

‘Dat meent u niet!’ Tamaquel kijkt geschrokken naar Kylian, of eigenlijk naar het niets. Alleen zijn haar is nog te zien.

‘Tut, tut, ook al is je reactie begrijpelijk, jongeman.’ De mollige heks, beweegt haar vinger vermanend, ‘val mij niet in de rede, wil je?’

‘Neem mij alstublieft niet kwalijk,’ buigt de magiër zijn hoofd. ‘Lieve madame. Uw roem is Drakenburcht tot een eer.’

Hij wijst naar een schilderij waar de heks staat naast een enorme stapel wijze boeken die ze heeft geschreven, knagend op een ganzenveer. Op de lijst is haar naamplaatje te lezen, “Gormonda de Montpelliér.”

Madame de Montpelliér knikt hem minzaam toe. ‘Een van mijn boeken ging over de merkwaardigste verschijnselen van het plantenwezen. Schimmels,

zwammen, boleten, kortom, paddenstoelen die ons elke herfst weer verwonderen met hun veelvoudige kleuren en vormen.'

'Ik heb het meermalen gelezen, lieve madame,' knikt Tamaquel. 'Ik raad het nog steeds elk van mijn studenten aan, als het meest hoogstaande werk over de Dikaryomycota.'

'Prima, prima,' madame de Montpelliér wuift Hubertus weg, wanneer de hoogleraar zijn keel schraapt en wil gaan beginnen aan een redevoering over paddenstoelen. 'Ik zeg je maar één ding. Het tot nu toe het best bekende ingrediënt tegen de drakenpest is de Pimpelplop.'

'Welnee, hoe kom je daarbij,' valt Hubertus haar in de rede. 'De pimpelplop is een absoluut onbruikbaar ingrediënt. Valt uit elkaar nog voor het water kookt en...

Madame de Montpeliér strekt een arm uit, alsof ze zich al geeuwend uitrekt, daarmee wuift ze, zeer beslist, door de verschijning van de oud-leraar, waardoor hij in wazige mist uit elkaar valt.

Gormonda buigt snel naar Tamaquel over en houdt een hand bij haar mond. 'Let maar niet op hem,' fluistert ze. 'In de 12e eeuw gebruikten ze nog oorsmeer, uitwerpselen van dieren en fijn gestampte pissebedden als ingrediënt voor drankjes. Ga nu maar een grote mand vol verse Pimpelplop plukken, dan zeg ik je wel wat ermee te doen.'

'Wat zeg je daar?' Hubertus schudt zijn schouders geërgerd heen en weer. 'Ik weet niet wat er gebeurd is,' moppert hij. 'Straks heb ik alweer de drakenpest te pakken. Volgens mij tocht het hier. Zeg eens, beste jongeman, vind je ook niet dat het hier tocht?' De hoogleraar zweeft weg en van achteren uit zijn gewaad steekt een lange stekelige drakenstaart.

'Nou, wat sta je hier nou nog?' Madame Montpelliér gebaart geërgerd. 'Denk nou niet dat je hier op je gemak kunt teuten, die jongeman daar loopt op z'n laatste beentje.'

Ze kijken tegelijk naar Kylian die nauwelijks nog opvalt op het witte kussen. Tamaquel ziet de statige geest aanstalten maken om weg te zweven. 'Neem me niet kwalijk,' probeert hij haar arm te grijpen. Snel trekt hij zijn handen terug voor ze verkleumen, 'ik eh, ik weet niet wat een Pimpelplop is?'

'Wát?' Gormonda kijkt hem stomverbaasd aan, 'noem jij je nou een leraar van Drakenburcht? Wil je nou echt beweren dat je mijn boek gelezen hebt?'

'Neem me niet kwalijk, maar,' Tamaquel zucht diep. 'Ik begin een beetje moe te worden,' hij haalt zijn schouders op en krabt weer zijn pols.

'Vergeetachtigheid, een van de eerste symptomen,' schudt de heks haar hoofd. Zou maar eens opschieten, beste jongeman. Als Drakenpest zich eenmaal openbaart, heb je nog maar twee dagen en dan, poef!' Ze gebaart met haar handen in de lucht en kijkt weer naar het bed van het jonge schoolhoofd. Alleen doordat de dekens nog wat vorm laten zien, merk je dat er iemand ligt.

‘Hoezeer ik mij er straks op verheug dat hij hier sterft, wens ik hem toch een lang leven toe. Ik hoop dat hij als geest nog steeds viool kan spelen. Zonder zijn muziek is Drakenburcht behoorlijk kaal, vind je ook niet?’ Geërgerd kijkt ze hem aan. ‘Bladzijde 839, hoop dat je dát tenminste wel kunt onthouden.’

Driftig zweeft ze weg.

‘Bladzijde 839. Bladzijde 839...’ Tamaguël draait zich om. Hij maakt een tovergebaar, waarna er vlak voor hem een wichelbord zweeft. Daar springt hij op en het bord voert hem razendsnel door de gangen. Tamaquel krabt weer zijn pols en merkt ineens iets, als hij ernaar kijkt zit er een grote gele schub!

Verschrikt kijkt hij rond, maar is gelukkig alleen. Hopelijk heeft madame van IJsbergen inderdaad de andere leraren kunnen waarschuwen en alle kinderen in de slaapzalen kunnen houden.

‘839... 839,’ blijft de magiër herhalen, terwijl het wichelbord hem naar zijn kamer brengt. Snel rent hij naar zijn boekenkast en bukt naar de onderste plank. Hier bewaart hij al zijn boeken over planten en kruiden. Zijn vingers glijden langs de boeken, groot en oud. Dik en dun van eeuwenoude eerbiedwaardige werken, tot moderne in kartonnen koft. Verschrikt knielt hij neer en kijkt nog eens en nog eens.

“Madame Gormonda de Montpelliérs verzamelwerken alle Dikaryomycota,” is er niet bij! Waar het had moeten staan is een opening, het boek is weg!

‘Drakenpest!’ Madame van IJsbergen huivert ervan en zweeft razendsnel door de stille gangen naar de blauwe toren. Naast de grote houten deur, waarachter de slaapzaal van de antigero is, staat een bed, een leunstoel en tafeltje. Meer heeft de momblerer blijkaar niet nodig. Ze is gelukkig nog wakker en zit een boek te lezen. Op een tafeltje naast haar brandt een olielamp en flonkert een glazen bol. ‘Elvira!’ Nalanya springt van het wichelbord en loopt haastig naar haar toe. Als de momblerer haar verbaasd aankijkt, weet Nalanya dat ze haar haren niet verzorgt heeft en ze ongekamd slieren. Dat kan haar niet schelen. ‘De kinderen,’ vraagt ze wanhopig. ‘Hoe is het met de kinderen?’

‘De antigero of de gewone?’ Nalanya kijkt haar vriendin aan. Er is aan haar te merken dat de momblerer erg ongerust is. ‘Zijn er weer kinderen verdwenen?’

‘Niet dat ik weet,’ schudt madame van IJsbergen haar hoofd. ‘Hoe is het met de antigero?’

Elvira gebaard meteen over haar kristallen bol. Daar zijn verschillende beelden op te zien van. Elk kind slaapt vredig met een toverbeest vlakbij zich. Allemaal behalve een!

‘Wat is dat?’ Madame van IJsbergen raakt de kristallen bol aan, op het moment dat ze het bed van Silvia ziet. valt het beeld stil, want dit hemelbed is één grote bonk ijs!

‘Oh grote griebeltjes!’ Elvira springt op. Verschrikt openen ze met magie de deur en rennen de slaapzaal in naar het bed van het meisje. Allebei toveren ze een kaars op een blaker in hun handen.

De slaapzaal is niet donker, er schijnt goudgeel licht van de muren, zodat ze kunnen zien en verschrikt hijgend blijven ze voor haar hemelbed staan. De houten beelden van de koning en koninginmuizen zijn bevroren tot één bonk ijs. Silvia ligt op haar zij, haar hoofd verborgen onder haar kussen. Het meisje en verder alles is bedekt door een dikke laag glinsterend ijs! Aan het hemelbed hangen grote ijspegels en zelfs de grond is vol met ijs!

‘De vernikkeling heeft toegeslagen,’ schudt Nalanya verbijsterd haar hoofd, ‘maar zo erg heb ik het nog nooit gezien.’

Elviara richt haar handen, ‘toverdropjes,’ is blijkbaar haar toverwoord. Ze laat uit het niets, dikke dekens op het bevroren meisje neerkomen. De momber zet stalen potkacheltjes neer die meteen beginnen te gloeien van een kokendheet vuur in hun buiken. Warme kruiken dalen uit de lucht en vlijen zich overal neer, maar na even wachten is nauwelijks een smeltdruppeltje te zien.

De heksen huiveren van de ijzige kilte, want al krakend verspreidt het ijs zich nog verder over de vloer. Madame Elviara maakt een tovergebaar, waarna het bed van Silvia, met ijs en al, naar een hoek verschuift. De andere bedden dringen dicht naar elkaar toe, naar de andere helft van de slaapzaal. Daar staan ze dicht naast elkaar.

Opnieuw kraakt het ijs bij het bevroren bed en groeit dikker. De loeiende kacheltjes helpen weinig met ontdoeien.

‘Dat arme, arme meisje. Dit is erg,’ Nalanya kijkt de momber hoofdschuddend aan. ‘Ik had nog zo gehoopt dat haar een ander katje geven, zou helpen.’

‘Dat denken alle ouders,’ schudt de momber somber haar hoofd. ‘Een kinderhart is zo teer. Ze zijn zo snel gehecht aan iets, als dat dan afneemt, breek je hun het hart. Dat arme meisje is ernstig ziek, haar vernikkeling is nog nauwelijks te verwijderen.’

‘Ze is ziek?’ Nalanya kijkt de momber verschrikt aan. ‘Er is een duizend keer ergere ziekte! Het heeft leraren besmet!’

‘Leraren ziek? Wat voor ziekte?’ De momber bedekt haar mond vol schrik.

Madame van IJsbergen buigt naar voren en fluistert, ‘drakenpest!’

Elvira staart haar aan en haar groene ogen worden steeds groter. Even kijkt ze alsof ze hoopt dat de andere heks hard gaat lachen. Dat dit een grapje is.

Elvira kijkt verschrikt de zaal rond, waar alle kinderen nog vredig slapen. Al zijn er een paar toverdieren wakker geworden. Een zwarte kat met maar een oog gaat overeind zitten op een kussen en kijkt naar hen.

Op een hoofdeind fladdert een groene uil met zijn veren en zweeft dichterbij.

‘Drakenpest?’ De uil houdt zijn kopje schuin, ‘wie is er dood?’

‘Nog niemand,’ antwoord madame van IJsbergen opgelucht.

‘Meteen elke lijder afscheiden van de gezonden en de deur stevig dicht doen,’ knikt de uil streng. Dan zweeft hij weer terug naar het bed van Japie en kijkt bezorgd op de slapende jongen neer.

De eenogige kat is dichterbij gestapt en kijkt de heksen onderzoekend aan. ‘Hoe erg is het,’ wil hij weten. ‘Moet ik de kinderen wakker maken, dat ze kunnen vluchten?’

‘Sst,’ fluistert Elviara, ‘laat de kinderen slapen, wil je. Ze hoeven dit nog niet te weten.’ Rudolfo knikt, maar zijn barnsteenkleurige oog blijft strak naar de heksen staren.

‘Wat kunnen we doen?’ Elvira loopt snel naar de deur van de slaapzaal en tovert het dicht, daarna leunt ze er bezorgd tegenaan.

‘We hebben essence van eenhoorn nodig,’ knikt Nalanya haar toe.

De momber maakt weer een tovergebaar en heeft daarna een grote mand vast die ze snel opendoet. De mand zit vol met tientallen potjes, flesjes en verbandmiddelen. Elvira bekijkt de potjes en flesjes en zoekt ertussen, maar schudt haar hoofd. ‘Alles heb ik,’ verzucht ze. ‘Van pilletjes tegen buikpijn. Tot poedertjes tegen hoofdpijn en flesjes tegen diarree, maar geen eenhoorn essence.’

‘Niets helpt tegen de drakenpest!’ Nalanya zegt dat en voelt meteen haar hart overslaan. In het jaar 1200 was Drakenburcht al eens geteisterd door deze afgrijselijk besmettelijke en zeker dodelijke ziekte. Niet alleen gingen alle 300 leerlingen dood, maar ook nog eens ruim 30 zeer gewaardeerde leraren.

‘Zijn er ook al kinderen ziek?’ De vrouwen doen meteen een ronde langs de bedden. Een ervan is leeg? Ze kijken elkaar verschrikt aan, dan komt Moyra eraan sloffen en met grote starende ogen kruipt het meisje weer tussen haar dekens. Ze is naar de ploffer geweest, maar waarschijnlijk te laat, haar blauwe nachthemdje is helemaal nat.

‘Ze slaapwandelt,’ knikt Elvira Martinez. ‘Ze is een bedplasser, dat weet je toch al?’ Na een gebaar van haar klapt het bed open. Op de lakens is een natte plek. Elviara fluistert haar toverwoord. Het natte beddengoed glijdt van het bed af, schoon beddengoed komt terug. Ook het meisje krijgt schoon goed aan. Daarna glijden de dekens weer over haar neer en slaapt ze vredig door.

‘Voortaan maar niets meer laten drinken vlak voor het slapen gaan en goed plassen,’ knikt Madame van IJsbergen. ‘Ik was ook lang een bedplasser,’ fluistert ze, ‘te lui om op te staan.’

‘Een potje of emmer naast het bed neerzetten, kan al schelen,’ knikt Elviara haar toe. ‘Was je ook te bang om in het donker naar de badkamer te gaan?’

Ze lopen door, steeds sneller, omdat ze een kind horen jammeren en zien woelen.

Het is Neon, hij ligt op zijn rug met een arm over zijn hoofd en kreunt angstig.

‘Nee pappie? Nee pappie, niet slaan,’ jammert hij. ‘Het is niet mijn schuld, ik wou helemaal niet naar dat stomme Ravenoog. Niet slaan pappie!’

Zijn witte pyjama is al helemaal nat van zweet en hij heeft zijn dekens weggetrapt.

Elvira fluistert haar toverwoord. De jongen krijgt een nieuwe pyjama aan en de dekens glijden weer over hem heen.

‘Arme jongen,’ verzucht Elviara. ‘Nu hebben we al twee kinderen met dit drama.’

‘Waarom is dit bed leeg?’ Ze staan bij een laatste bed stil en zien het keurig opgemaakt. Madame van ijsbergen kijkt fronsend rond. Soms kruipt een eenzaam kind bij een ander in bed. Maar nee, alleen Yukio en zijn zusje liggen in elkaars armen.

Elvira gaat naar een boek wat op het nachtkastje ligt en doet het open. ‘Marga Magma, 12 jaar,’ zegt ze verbaasd. ‘Kennen wij een Marga?’

‘Ja, ik heb haar toch vanochtend ingedeeld?’ Madame van IJsbergen knipt met haar vingers en houdt haar lijst vast. Inderdaad staat de naam Marga Magma er tussen, maar alle blokjes zijn leeg. Dat vind ze geen goed teken.

‘Misschien is het meisje weggegaan? Elvira glimlacht dunnetjes, ‘ik dacht zoiets te horen als dat ze graag naar Wolvenburcht wilde. Ze is vast stiekem weggeglipt naar de reisdeur.’

De vrouwen vinden dat genoeg verklaring en maken zich weer druk om de slapende antigeros. Opgelucht maken ze nog een ronde, maar geen een kind is ziek. Christian houdt hen in de gaten van onder een kiertje van zijn oogleden, maar zegt niets. Rudolfo en andere toverbeesten houden de heksen ook in de gaten en kijken waakzaam toe.

De vrouwen staan weer stil bij de deur. ‘Er is gelukkig geen een kind ziek.’ De momber kijkt bezorgd rond. ‘Voor hun eigen bestwil zullen we ze voorlopig in deze zaal houden tot ze ergens anders heen kunnen.’

‘De kinderen kunnen niet weg, stel je voor dat eentje die vreselijke ziekte al te pakken heeft?’ Madame van IJsbergen kijkt de zaal bezorgd rond. ‘Als eentje de Drakenpest onder de leden heeft, dan krijgen ze dat allemaal!’

Elvira maakt een gebaar en dan staan ze weer buiten de slaapzaal. De momber kijkt naar de nog openstaand deur en die gaat, na een gebaar van haar meteen dicht, waarna grote balken de deur stevig af sluiten.

‘Wie van de leraren is ziek en wat kunnen we voor hen doen?’ De momber wordt meteen de vakkundige verzorgster.

‘Zorg er alsjeblieft voor dat de kinderen in de zaal blijven,’ verzucht Nalanya. ‘Daar zijn ze het veiligst.’

‘Ik ben de enige die de deur kan openen,’ knikt Elvira haar toe. ‘Daarbinnen zijn en blijven de kinderen ongedeerd.’

Maar voor hoelang?’ Nalanya slaat haar armen om zich heen. ‘Drakenpest is afgrijselijk besmettelijk en schijnt zelfs door de lucht te zweven.’ Huiverend kijkt ze rond.

‘Ik houd de kinderen drie dagen binnen, om te zien of er een besmet is, daarna zullen we ze ergens anders heen transporteren,’ stelt Elvira voor. ‘Ik stel voor een plaats met frisse lucht en veel beweging. Er zijn kinderen bij die dat dringend nodig hebben. Wat ga je nu doen?’

‘Drakenburcht moet geïsoleerd worden,’ knikt Nalanya ernstig. ‘Alle reisdeuren en poorten moeten sluiten!’